

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 453/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s. r. o., Drotárska cesta 102, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Peter Ďurček, vedené Ústavným súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. Rvp 9413/2015 a sp. zn. Rvp 9414/2015 vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 SŽ 17/2013 z 26. marca 2015 a sp. zn. 5 SŽ 21/2013 z 26. marca 2015 v znení opravného uznesenia z 8. apríla 2015 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 9413/2015 a sp. zn. Rvp 9414/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 9413/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

Odôvodnenie :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 29. júna 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti MAC TV, s. r. o., Brečtanová 1, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SŽ 17/2013 z 26. marca 2015 a sp. zn. 5 SŽ 21/2013 z 26. marca 2015 v znení opravného uznesenia z 8. apríla 2015 (spolu ďalej len „napadnuté rozsudky najvyššieho súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti ústavným súdom pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 9413/2015 a jej príloh vyplýva, že Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) oznámila sťažovateľke začatie správneho konania oznámením vo veci možného porušenia povinnosti podľa ustanovenia § 20 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“) v súvislosti s nesprávnym uplatnením klasifikácie programov jednotného systému označovania. Rozhodnutím rady č. RP/045/2013 z 27. augusta 2013 bola sťažovateľke uložená pokuta 1 000 € pre porušenie ustanovenia § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii tým, že „na programovej službe [REDAKOVANÉ] odvysielal dňa 23. 12.2012 o cca 17:41 hod, 18:41 hod a 19:52 hod upútavku na program *Barbar Conan* klasifikovanú ako nevhodnú a neprístupnú pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov, čím došlo k nesprávnemu zaradeniu predmetnej upútavky do vysielania a tým k nesprávnemu uplatneniu § 4 ods. 1 Jednotného systému označovania“. Proti uvedenému

rozhodnutiu rady sa sťažovateľka odvolala. O jej odvolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 SŽ 17/2013 z 26. marca 2015 tak, že potvrdil rozhodnutie rady.

3. Z obsahu sťažnosti ústavným súdom pôvodne vedenej pod sp. zn. Rvp 9414/2015 a jej príloh vyplýva, že rada oznámila sťažovateľke začatie správneho konania oznámením vo veci možného porušenia povinnosti podľa § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii v súvislosti s nesprávnym uplatnením klasifikácie programov jednotného systému označovania. Rozhodnutím rady č. RP/063/2013 z 27. augusta 2013 bola sťažovateľke uložená pokuta 6 000 € za celkovo štyri porušenia povinnosti ustanovenej v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii vykazujúce znaky pokračovacieho správneho deliktu. Proti uvedenému rozhodnutiu rady sa sťažovateľka odvolala. O jej odvolaní rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 SŽ 21/2013 z 26. marca 2015 tak, že potvrdil rozhodnutie rady.

4. Sťažovateľka namieta, že napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu boli porušené v petite sťažnosti jej označené práva podľa ústavy a dohovoru, a v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie uvádza:

«... k zásahu a porušeniu práva sťažovateľky došlo postupom najvyššieho súdu v súvislosti s rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie Rady a zamietol odvolanie proti rozhodnutiu Rady o preskúmanie rozhodnutia Rady tým, že najvyšší súd považoval nevykonanie dôkazu, resp. absenciu vyhotovenia zápisnice o vykonaní dôkazu zo strany Rady (absencia riadneho zistenia skutkového stavu veci a absencia postupu Rady v súlade so zákonom) za postup Rady ako správneho orgánu, ktorý bol zákonný a nemohol spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia Rady.

... nevykonanie jediného dôkazu v konaní v súlade so zákonom a/ alebo nevyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu v súlade so správnym poriadkom je vážnym zásahom do práva na spravodlivé súdne konanie, súdnu a inú právnu ochranu. ...

Rada vo svojom Oznámení o začatí správneho konania, ako aj v napadnutom rozhodnutí uviedla, že podkladmi (dôkazmi) pre vydanie napadnutého rozhodnutia sú:

... záznam z vysielania programovej služby JOJ...; a

... prepis/popis skutkového stavu;

... Sťažovateľka v odvolaní proti rozhodnutiu Rady namietala najmä skutočnosť, že z administratívneho spisu jednoznačne vyplýva, že Rada buď (i) nevykonala špecifikované dôkazy (záznamy z vysielania) vôbec; alebo (ii) ich nevykonala v súlade so Správnym poriadkom, hoci z rozhodnutia Rady vyplýva, že je postavené výlučne na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne len na základe vykonania uvedených dôkazov zákonným spôsobom...

Najvyšší súd... tento odvolací dôvod sťažovateľky nepovažoval za dôvodný, avšak v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol závery, ktoré naznačujú, že nesprávne a neúplné „pochopil“ rozsah odvolacieho dôvodu sťažovateľky...

Sťažovateľka uvádza, že v prípade, ak z rozhodnutia Rady vyplýva, že rozhodnutie Rady je postavené na skutočnostiach, ktoré bolo možné zistiť výlučne vykonaním obrazovo-zvukového záznamu (resp. ak Rada uvádza, že sa „oboznámila s podkladmi pre rozhodnutie“) je potom nevyhnutné, aby z obsahu správneho spisu bolo možné urobiť spoľahlivý záver o tom, že členovia Rady (každý člen Rady, ktorý hlasoval o udelení sankcie) sa oboznámili s obsahom obrazovo-zvukového záznamu, tzn. že skutočne vzhliadli zvukovo-obrazový záznam.

... vykonanie takéhoto dôkazu je možné preukázať výlučne len formou zápisnice o vykonaní dôkazu podľa ustanovenia § 22 ods. 1 Správneho poriadku.

Ak Rada (jej členovia) vykonala dôkaz (vzhliadla obrazovo-zvukový záznam), tzn. obhliadla dôkaz, tak o tomto úkone (vykonaní dôkazu) musí byť spísaná zápisnica s náležitosťami podľa ustanovenia § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku.

Vzhliadnutie obrazovo-zvukového záznamu je štandardný spôsobom, akým členovia Rady môžu získať priame a nesprostredkované povedomie o skutočnom obsahu odvysielaného spotu. Takýto dôkazný prostriedok (ohliadku) nie je možné nahradiť analýzou ani prepisom, nakoľko tieto sú až druhotným, sprostredkovaným náhľadom na vec, navyše nie nestranným. ...

Sťažovateľka má v prejednávanvej veci za to, že členovia Rady sa s predmetnými dôkazmi, nijakým spôsobom priamo neoboznámili a tieto nevykonali. ...

V prípade, ak Rada uvádza, že sa oboznámila s podkladmi pre vydanie rozhodnutia Rady vo forme vzhliadnutia obrazovo-zvukových záznamov, mala o vykonaní takýchto dôkazov spísať zápisnicu s náležitosťami podľa § 22 ods. 2 a 3 Správneho poriadku. Absenciu zápisnice nie je možné zhojiť ani poukazom na „prepis/popis“ skutkového stavu ani prepis uvedený v odôvodnení rozhodnutia Rady, nakoľko tieto nemajú charakter a obsah nespĺňa zákonom stanovené náležitosti zápisnice o vykonaní dokazovania.

V prípade ak spis správneho orgánu Rady neobsahuje zápisnicu o vykonaní dôkazu (vzhliadnutí obrazovo-zvukového záznamu) a v odôvodnení rozhodnutia Rady Rada opakovane poukazuje na skutočnosť, že sa so záznamami oboznámila, ide o podstatné porušenie ustanovení o konaní pred správnym orgánom, ktoré má za následok nezákonnosť rozhodnutia Rady.

V konaní o správnom delikte, ktorého skutková podstata spočíva v porušení povinnosti pri vysielaní programu, je obrazovo-zvukový záznam posudzovanej časti vysielania kľúčovým a v podstate nezastupiteľným dôkazom obzvlášť v prípadoch, kedy Rada nevykonáva žiaden iný dôkaz na objasnenie skutkového stavu veci. Takýto dôkaz preto musí byť vykonaní riadnym procesným spôsobom. ...

S ohľadom na citeľnú ekonomickú ujmu, ktorú môžu pokuty Rady znamenať, je potrebné dôsledne dbať na to, aby účastníci konania mali zaručené všetky procesné práva.»

5. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, zruší napadnuté rozsudky najvyššieho súdu a veci vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a prizná jej úhradu trov konania.

II.

6. Podľa § 31 zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len

„OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

7. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 9413/2015 a sp. zn. Rvp 9414/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže

ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na súdny prieskum zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, ktorými najvyšší súd potvrdil podľa § 250q ods. 2 OSP napadnuté rozhodnutia rady, keď nezistil procesné porušenie majúce vplyv na zákonnosť jej rozhodnutí.

12. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 1 dohovoru vysoké zmluvné strany priznávajú každému, kto podlieha ich jurisdikcii, práva a slobody uvedené v hlave I tohto dohovoru.

13. Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo v samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

16. Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažností preskúmal napadnuté rozsudky najvyššieho súdu a argumentáciu sťažovateľky nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu.

17. Ústavný súd po preskúmaní napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu konštatuje, že najvyšší súd sa ústavne konformným spôsobom vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky, ktoré tvoria aj jej sťažostnú argumentáciu, a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď v odôvodnení napadnutých rozsudkov uviedol:

„K námietke navrhovateľky uvedenej v opravnom prostriedku týkajúcej sa k prepisu/popisu posudzovaného programu, senát najvyššieho súdu uvádza, že odporkyňa vyhotovila takýto prepis zo záznamu vysielania pre účely správneho konania. S týmto navrhovateľku v rámci administratívneho konania oboznámila a poskytla jej možnosť vyjadriť sa k obsahu prepisu vysielania, ako k podkladu pre rozhodnutie, o čom svedčí i stanovisko navrhovateľky doručené odporkyni... Navrhovateľka v rámci správneho konania nenamietala konkrétne rozpory predmetného prepisu/popisu vysielania so záznamom vysielania posudzovaného programu. Čo sa týka námietky navrhovateľky, že oboznámenie sa s obsahom záznamu je vlastne vykonanie dôkazu ohliadkou a bolo povinnosťou odporkyne spísať o vykonaní dôkazu ohliadkou podľa § 22 ods. 1 správneho poriadku zápisnicu, najvyšší súd uvádza, že v žiadnom prípade nie je možné považovať vzhladnutie záznamu za vykonanie dôkazného prostriedku ohliadkou. Dôkazný prostriedok -ohliadka je oboznámenie sa s vonkajšími znakmi hnutelnej alebo nehnuteľnej veci, nejde však o oboznámenie sa s jej obsahom, ako v prípade záznamu z vysielania. ...

Záverom poukazuje senát najvyššieho súdu na svoje obdobné rozhodnutie sp. zn. 5Sž/14/2013 zo dňa 27.11.2014.“

18. Ústavný súd z citovanej časti odôvodnení napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutých rozsudkov v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

19. Pokiaľ sťažovateľka namieta porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy a porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s čl. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že v čl. 12 ods. 1 ústavy sú zakotvené základné princípy a postuláty Slovenskej republiky, avšak nepredstavujú konkrétne základné práva alebo slobody, ktorých ochrany by sa sťažovateľka mohla pred ústavným súdom v konaní podľa čl. 127 ústavy domáhať. Obdobné platí aj vo vzťahu k čl. 1 dohovoru, ktorý vyjadruje záväzok vysokých zmluvných strán dodržiavať ľudské práva.

20. Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia označených práv napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti [bod 2 výroku tohto uznesenia (obdobne napr. I. ÚS 164/2015, I. ÚS 213/2015)].

21. Vzhľadom na odmietnutie sťažností sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2015

